lega järele mõttelnud, wõtis ta nõuuks, nende kahe kaſſiguga home homiku würsti juure minna, ja oma kogu juhtumiſt temale üles rääkida, ta lootis ſeda tõeste, et würſt temale, ſelle imeteo pooleſt, ſeda nuhtluſt ſaab andeks andma ja weel ehk pealegi üht piſukeſt kingituſt tegema. Seepäraſt aias ta need kaks kokku ühendud, mis kaa nõnda ſamuti kokku jäiwad, kaaſa toodud kotti, ja läks teiſel homikul nendega würsti juure.

Kui talupoeg ſenna oli jõudnud ja wahi majaſt mööda losſi peale tahtis minna, pidas teda wahi ohwitſeer nende küſimistega tagaſi: „Mis t'al würsti juures tegemiſt on, ja mis ſeal kotti ſees on?“

Talupoeg: „Siin ſelle kotti ſees on üks imetegu, mo auulik herra, ſeda tahan ma eneste armuliku maa-walitſejale näha wiia.“

Ohwitſeer: „Kuule talupoeg! Mis imetegu ſee ſiis on, ma tahan ja pean ſeda teada ſaama!“

Talupoeg: „Auulik ohwitſeeri herra, ſee ei lähe mite korda, mo armulik maa-walitſeja peab ſeda asja ometi enne näha ſaama kui teie.“

Ohwitſeer: „Noh, olgu peale, kuule talupoeg! ſiis ei laſe aga kaa mina ſind mite ülesſe minna.“

Talupoeg: „Ma kinnitan ſeda teile herra, ma ei wõi ſeda mite teha, ehk ma ſeda küll hea meelega teile tahakſin näidata; kui ma ſeda teeksin, ſiis oleks ſee minu õnnetus.“

Ohwitſeer: „Noh, k.... päraſt, ütle mulle ſiis ometi mis ja kuda moodi ſee aſi koos ſeiſab?“

Talupoeg: „Juſt ſeeſama koos olemine on jo ſee imetegu ſelle asja juures, mo auulik herra. Seepäraſt, herra, laske mind minna, ma ſaan ſeda kaa iſe päraſt“....

Ohwitſeer: „Kuule, üks aſi weel enne! Kui ſul üks ſeeſugune ſuur imetegu würstile wiia on, ſiis ſaad ſa kaa wistite üht head kingituſt ſelle eeſt. Luba mulle nüüd ſeſt asjaſt, mis ſa eneſele ſaad, pool jagu, ja nii kohe wõid ſa ilma mingiſuguſe keelduſeta ülesſe minna. Aga ſa pead ſeda päraſt kohtlikult jagama, muidu“....

Talupoeg (järele mõtteldes): „Noh, olgu minugi poolt!“

Hädaste oli ta agu ülesſe jõudnud ja tukſuwa ſüdamega üht uſt katſunud lahti teha, kui jälle tema ſelja taga üks kare heal kuulda oli: „Talupoeg, pea kinni! Kus ſa lurjus lähed oma kottiga? Talupoial ei olnud muud nõuu, kui pidi jälle oma ſoowimiſt würsti juure ſaada kaa ſellele üles tunnistama ja liſas weel wiimaks ſenna juure: ta ſoowida juſt üksnes ſeepäraſt würsti juure minna, et tahta temale üht imetegu näha wiia.

„Noh, hea küll! See peab kaa ſündima! Aga ſiiski, kes würsti juure ſoewib ſaada, ſee peab enne